

Οδός Αγάπης

/ Γενικά / Ορθόδοξη πίστη

Χριστουγεννιάτικο «παραμύθι»

Οι κάτοικοι του μικρής χιονισμένης πόλης, σαν ήρθε η παραμονή των Χριστουγέννων, ένωσαν ότι φέτος κάτι περίεργο συνέβαινε... ότι κάτι έλλειπε... κάτι πολύ σημαντικό....

Το ένωσε ο ζαχαροπλάστης, που τα μελομακάρονά του έβγαιναν από το φούρνο αλμυρά. Το ένωσαν όσοι στόλιζαν τα χριστουγεννιάτικα δέντρα και, αντί για πολύχρωμα στολίδια, κρεμούσαν γκριζωπά κουρελάκια... το ένωσαν και οι δρόμοι, που αντί να φορούν τα γιορτινά τους, ήταν βρώμικοι, σιωπηλοί και θλιμμένοι.

Πρωί - πρωί , ο μικρός Πέτρος ντύθηκε με ζεστά ρούχα, πήρε το τρίγωνό του και βγήκε, όπως και τα άλλα παιδιά, να πει τα κάλαντα.

Πρώτα πήγε στο ζαχαροπλάστη. Τον βρήκε στεναχωρημένο να προσπαθεί να καταλάβει γιατί κάθε φουρνιά με μελομακάρονα έβγαινε πιο αλμυρή από την προηγούμενη, γιατί οι κουραμπιέδες ήταν άνοστοι σήμερα το πρωί και σκληροί σαν πέτρα. Είχε βάλει το καλύτερο, το πιο αγνό βούτυρο. Είχε καβουρντίσει τα πιο άσπρα αμυγδαλάκια. Κι όμως οι κουραμπιέδες ήταν χάλια. Όσο για τις δίπλες; Αδύνατον να διπλωθούν και να ρουφήξουν το μέλι.

— Να τα πούμε; ρώτησε ο Πέτρος.

— Και δεν τα λες, απάντησε αδιάφορα ο ζαχαροπλάστης.

Ο Πέτρος πάγωσε όταν άρχισε να χτυπά το τρίγωνό του...ο ήχος δεν ήταν ο σωστός!!! τα λόγια, που έλεγε ήταν κι αυτά... λάθος!!! Αν ήταν

δυνατόν!!! Είχε ξεχάσει τα κάλαντα!!!

Δεν ήταν, όμως, ο μόνος... και τα άλλα παιδιά και ο Σπύρος και η Ελένη και ο Νίκος τα είχαν ξεχάσει και γεμάτα απορία ζητούσαν από τους μεγάλους να τους τα θυμίσουν. Η απάντηση, που έπαιρναν πάντοτε η ίδια :

— Κάτσε να δεις πώς είναι; Να κάπως έτσι ... αχ δεν είμαστε καλά!! απίστευτο!!! δεν τα θυμάμαι....

Τα παιδιά προβληματισμένα και πολύ στεναχωρημένα αποφάσισαν να πάνε στη δασκάλα τους.

Η δασκάλα τα άκουσε προσεκτικά. Πράγματι, και εκείνη είχε αισθανθεί ότι φέτος τα Χριστούγεννα ήταν περίεργα και παραξενεύτηκε που κανείς από τους μεγάλους δεν θυμόταν τα κάλαντα.

Όταν η Ελένη της ζήτησε να τους τα θυμίσει, εκείνη μούδιασε και γεμάτη κόκκινη ντροπή έκατσε στην καρέκλα της... ούτε αυτή τα θυμόταν. Η απογοήτευση ήταν μεγάλη. Μαζί με τα παιδιά άρχισε να ψάχνει στη βιβλιοθήκη της μέσα σε βιβλία μικρά και μεγάλα, παλιά και καινούργια... αλλά πουθενά τα κάλαντα!! Έλλειπαν από τις σελίδες. Φόβος κυρίευσε τη δασκάλα. Κάτι κακό είχε συμβεί γι' αυτό τα κάλαντα έλλειπαν και κανείς δεν τα θυμόταν, γι αυτό, φέτος, τα Χριστούγεννα ήταν περίεργα... κάτι που μόνο ένα μεγάλο μυαλό θα μπορούσε να εξηγήσει.

Ο Πέτρος μόλις το άκουσε σηκώθηκε. Ήξερε που έπρεπε να πάει. Ο Δρ Λι-γά-κι Μυαλωμένος ήταν ο μεγάλος επιστήμονας της πόλης, αυτός, ίσως καταλάβαινε το πρόβλημα. Αν και ήταν λιγάκι ντροπαλός με τις επισκέψεις στο εργαστήριό του, δέχτηκε με χαρά τον Πέτρο και άκουσε το πρόβλημα.

— Και εγώ παρατήρησα ότι αυτά τα Χριστούγεννα είναι διαφορετικά και περίεργα, είπε ο Δρ Λι-γά-κι Μυαλωμένος και άρχισε να πηγαίνει πάνω κάτω στο εργαστήριό του σκεπτικός. Περπάτησε... σκέφτηκε... περπάτησε... ξύστηκε... ξανασκέφτηκε και απάντησε:

— Μα βέβαια!!! Κάποιος έκλεψε τα κάλαντα! Κάποιος έκλεψε τα κάλαντα και δημιούργησε αυτή την αναποδιά !!! έτσι εξηγείται γιατί τα Χριστούγεννα είναι φέτος περίεργα!

Ο Δρ Λι-γά-κι Μυαλωμένος είχε για άλλη μια φορά δίκιο. Το ερώτημα που έμενε ήταν ποιος το έκανε;; και στο ερώτημα αυτό, ο μόνος, που μπορούσε να απαντήσει ήταν ο Καίσαρας ο σούπερ υπολογιστής του επιστήμονα, που, όμως, ο κακόμοιρος είχε κολλήσει ιό και έβηχε

τυλιγμένος σ' ένα ζεστό κασκόλ.

**— Λοιπόν, Καίσαρα, ποιος έκλεψε τα κάλαντα των Χριστουγέννων;
Ρώτησε ο Δρ Λι-γάκι Μυαλωμένος.**

**Ο Καίσαρας έβηξε, φτερνίστηκε ανέβασε πυρετό και αφού άλλαξε διάφορα
χρώματα στην οθόνη του απάντησε:**

— Τα κάλαντα τα έκλεψε ο τρελομαέστρος ΡΕΦΑΛΑ.

**Ο Δρ Λι-γάκι Μυαλωμένος είχε ακούσει γι' αυτόν. Ήταν ένας παράξενος
κύριος, που δεν κυκλοφορούσε ποτέ τη μέρα, λίγοι τον ήξεραν και έμενε
στην κορυφή του λόφου, έξω από την πόλη, στον πύργο του, τον Πύργο
Τρομπόνι. Ο Πέτρος αποφάσισε να πάει και θα πήγαινε μόνος του, τόσο
θαρραλέος ήταν!!**

Είχε αρχίσει να βραδιάζει όταν ο Πέτρος έφτασε στο κατώφλι του Πύργου Τρομπόνι. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη και μπήκε μέσα.

Μπροστά του, σε μια τεράστια αίθουσα ήταν στρωμένο ένα τεράστιο τραπέζι και σε μια γωνιά του ένας παράξενος άνθρωπος καθόταν και ρούφαγε με θόρυβο τη σούπα του.

— Καθίστε ξένοι... ελάτε... γευματίστε μαζί μου αν θέλετε... μη δίνετε σημασία στους φρουρούς μου... έχουν σκουριασμένα μυαλά... εγώ ξέρω να ξεχωρίζω το καλό από το κακό, και εσείς είστε καλοί... ελάτε... καθίστε.

Ο Πέτρος πήρε το λόγο

— Μαέστρο μου, σας ευχαριστώ για την πρόσκληση αλλά βιάζομαι πολύ... πρέπει να βρούμε τα Κάλαντα. Τα Κάλαντα των Χριστουγέννων. Αν τα έχετε πάρει, κατά λάθος βεβαια, θερμά σας παρακαλούμε να μας τα επιστρέψετε....

— Τα Κάλαντα; Ασα ναι... κάτι θυμάμαι... το κλειδί του Σολ τα πήρε και έφυγε... το τεμπέλικο άσχημο κλειδί, που δεν κάνει τίποτα άλλο όλη μέρα παρά να κλαίει, τα πήγε, εδώ και καιρό, στην άλλη πλευρά της πόλης, στο δρόμο που δεν έχει όνομα.

— Μα τη Φα δίεση, τι σημαίνει αυτό; Πετάχτηκε ένα βιολί από τη γωνία και αγκάλιασε τον Πέτρο. Υπάρχει κανένας δρόμος στο χωριό που δεν έχει όνομα;

— Δεν ξέρω τι να πω, είπε ο Πέτρος, σαστισμένος. Πρώτη του φορά έβλεπε ένα βιολί να μιλάει, να κινείται σαν άνθρωπος.

— Έχω γυρίσει όλο το χωριό και ξέρω όλους τους δρόμους και τα ονόματά τους. Κανένα δρόμο χωρίς όνομα δε γνωρίζω.

— Θα έπρεπε όλοι σας, μικροί και μεγάλοι, να τον ξέρετε, απάντησε ο Τρελομαέστρος, αυτό είναι το πρόβλημά σας. Δεν έχει όνομα επειδή θέλετε να τον αγνοείτε.

Αλήθεια πες μου, Πέτρο, τα ονόματα των δρόμων του χωριού.

— Ο κεντρικός δρόμος είναι ο δρόμος της Χαράς. Αριστερά και δεξιά του είναι οι δρόμοι της Ευτυχίας και της Ανεμελιάς. Και οι τρεις βγάζουν στην πλατεία του Γέλιου και από εκεί λοξά αριστερά ξεκινούν οι δρόμοι της Πλάκας, της Καλοπέρασης και της Ηρεμίας. Στα δεξιά ο ανηφορικός δρόμος μας βγάζει στο μεγάλο πάρκο της Δροσιάς με τα πολλά νερά και τα μεγάλα πλατάνια.

— Είσαι σίγουρος ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος;

— Ναι είμαι.

— Ποτέ κανένας σας στο χωριό δεν ενδιαφέρθηκε να ψάξει και να βρει το

δρόμο που δεν έχει όνομα.

Ελάτε θα σας δώσω το δικό μου αυτοκίνητο να πάτε εκεί, έχετε καλή καρδιά, σας συμπάθησα.

Είπε ο Μαέστρος που κάθε άλλο παρά τρελός έδειχνε τώρα.

Το αυτοκίνητο έτρεξε σαν αστραπή. Πέρασε απ' όλους τους δρόμους του χωριού, τους δρόμους με τα ωραία ονόματα καιμέσα σε λίγη ώρα ο Πέτρος και το βιολί βρίσκονταν στην αρχή του δρόμου που δεν είχε όνομα. Ήταν σκοτεινά, πολύ σκοτεινά εκεί.

Αλλά κάτι πολύ παράξενο τους τράβηξε την προσοχή. Στην άλλη άκρη του ανώνυμου δρόμου υπήρχε ένα σπιτάκι κατάφωτο. Τράβηξαν προς τα κει, και όσο πλησίαζαν όλο και πιο καθαρά έφτανε στα αφτιά τους μια γνωστή μελωδία:

Σολ λα σι ντο σι λα σολ φα μι...

Τα κάλαντα, τα κάλαντα, ξεφώνισε ο Πέτρος. Το βιολί σήκωσε το δοξάρι και άρχισαν οι νότες να βγαίνουν σωστά και ρυθμικά:

Σολ λα σι ντο σι λα σολ φα μι...

Τα κάλαντα έβγαιναν μέσα απ' το χαμηλό φτωχό σπιτάκι. Το κρύο έξω ήταν φοβερό. Πλησίασαν το φωτεινό παράθυρο και κοίταξαν μέσα. Πέντε παιδάκια είχαν τρίγωνα στα χέρια και είχαν κάνει ένα χαρούμενο κύκλο. Στη μέση του ήταν τα κάλαντα και όλοι μαζί χόρευαν στο ρυθμό τους.

Σολ λα σι ντο σι λα σολ φα μι...

Ήταν όλοι τους τόσο χαρούμενοι!!

Είναι το μοναδικό σπίτι στο χωριό με τους δρόμους που έχουν ωραία ονόματα, που είναι σήμερα χαρούμενο. Μόνο εδώ τραγουδούν και χορεύουν!!

Ξαφνικά άνοιξε η πόρτα και πρόβαλε το κλειδί του Σολ. Περάστε μέσα να μην κρυώνετε, τους είπε, κι εγώ θα σας λύσω όλες σας τις απορίες. Μπήκαν μέσα διστακτικά. Αμέσως μια γλυκιά ζέστη τους τύλιξε, αλλά πουθενά δεν υπήρχε φωτιά, ούτε σόμπα, ούτε τζάκι, ούτε καν ένα μαγκάλι.

Μια ζέστη και μια υπέροχη μυρωδιά από φρεσκοφτιαγμένα γλυκά ήταν στην ατμόσφαιρα. Κοίταξαν από δω, κοίταξαν από κει, πουθενά γλυκά. Μόνο η μυρωδιά τους!!!

— Εδώ έκρυφα τα Κάλαντα που ψάχνετε να βρείτε, είπε το κλειδί του Σολ.

— Μα γιατί το έκανες αυτό, ρώτησε σαστισμένος ο Πέτρος.

— Ακόμη δεν κατάλαβες μικρέ; Για πες μου πως λένε τα παιδάκια που ζουν στο σπίτι αυτό; Σε ποια τάξη πηγαίνουν; Τους κάνετε παρέα; Είστε φίλοι

τους;

Οι ερωτήσεις ήταν απανωτές. Έτριψε τα μάτια του ο Πέτρος και προσπάθησε να θυμηθεί τα πρόσωπα των μικρών παιδιών. Ούτε στο σχολείο τα έβλεπε, ούτε στο μεγάλο πάρκο... μα κάπου τα είχε δει... ήταν σίγουρος γι αυτό....

Μα ναι!! Τα δυο κοριτσάκια με τα γαλανά ματάκια, είναι οι μικρές που ζητιανεύουν στη γωνία του δρόμου της Ευτυχίας.... Το αγοράκι στα δεξιά τους, είναι ο μικρός που πλένει τα τζάμια των αυτοκινήτων στο φανάρι του κεντρικού δρόμου!! Τα άλλα αγόρια, κάπως μεγαλύτερα, είναι τα παιδιά που μαζεύουν τα σκουπίδια στο πάρκο!!

Στο μεταξύ το βιολί είχε γίνει ένα με τη χαρούμενη παρέα. Οι νότες και οι δοξαριές του σκόρπιζαν τη χαρά. Τα παιδιά ήταν τόσο ευτυχισμένα!!

Μόνα σας μένετε εδώ; Ρώτησε δειλά ο Πέτρος τα δυο κοριτσάκια.

— Ναι απάντησαν τα κοριτσάκια με τα γαλανά μάτια. Μόνα μας είμαστε. Ολόκληρο το χρόνο που μας πέρασε, δύσκολα τα βγάλαμε πέρα. Έχουμε όμως ο ένας τον άλλο κι έτσι ελπίζουμε ότι το αύριο θα είναι καλύτερο.

Το αύριο; Μα αύριο είναι Χριστούγεννα, σκέφτηκε ο Πέτρος και μέσα από την καρδιά του ξεπήδησε μια ιδέα που έκανε τα μάγουλά του να κοκκινίσουν από ευχαρίστηση.

— Αύριο, που είναι Χριστούγεννα, είπε δυνατά και με ενθουσιασμό, δεν πρέπει να τα περάσετε μόνοι σας. Σας προσκαλώ στο σπίτι μου. Ελάτε από τώρα. Θα φάμε όλοι μαζί, θα τραγουδήσουμε, θα χορέψουμε, θα περάσουμε όμορφα... θα δείτε!!!

Άνοιξε η πόρτα του μικρού σπιτιού από μόνη της. Πρώτα βγήκαν τα κάλαντα...

Σολ λα σι ντο σι λα σολ φα μι...

και φωτίστηκε με μιας όλο το χωριό. Λαμπάκια χρωματιστά παντού, χαρούμενοι Αγιοβασίληδες, έλκηθρα καμπανάκια, και μουσική, γλυκιά μουσική απλώθηκε παντού. Μια πινακίδα στη γωνία του δρόμου χωρίς όνομα έγραφε:

ΟΔΟΣ ΑΓΑΠΗΣ

Στο γωνιακό Ζαχαροπλαστείο άρχισε ένα πανηγύρι. Οι κουραμπιέδες μαλάκωσαν και μοσχοβολούσαν βουτυράκι και αμυγδαλάκι καβουρντισμένο. Οι δίπλες με τη μια ρούφηξαν το μέλι και τα μελομακάρονα γλύκαναν, λαχταριστά και πεντανόστιμα. Όλοι οι δρόμοι γέμισαν φωτάκια λαμπερά, πολύχρωμα, που αναβόσβηναν.

Μουσική και τραγούδια ακούγονταν παντού μέσα στη μικρή χιονισμένη πόλη, που μέσα από την Αγάπη ξαναβρήκε τη χαρά της

·
ΤΕΛΟΣ

Πηγή: hamomilaki.blogspot.gr